

Особенноститѣ на Майеровата проза сж присжци и на поезията му, — на онѣзи дивни пѣсни и баллади, въ които всѣки образъ е изрѣзанъ като съ длето, всѣка дума внимателно прѣтеглена на вѣзнитѣ на художественния тактъ. Грижливостъта на художника къмъ своитѣ духовни рожби, къмъ външната имъ сизелировка и вътрѣшния имъ строй, напомня грижливостъта на най-добритѣ майстори-гравйори. Историята на поезията не знае другъ художникъ на словото, тѣй да се е мжчилъ надъ обработката на своитѣ творения и неговата работа да е тѣй достойна за негова поетически гений. Безъ да изгуби простота, негова стихъ е извънредно сбитъ и лишенъ отъ балластъ на думи, поради което него обикновенно прѣкоросватъ — Тацитъ на нѣмския стихъ.

Конрадъ Фердинандъ Майеръ е единъ отъ учителитѣ на нѣмскитѣ модерни поети. Отъ него тѣ сж учили да не замонтатъ мислитѣ си въ многословие и да не замѣгляватъ чувствата си съ блудкава сантименталностъ. Неговитѣ баллади сж едни отъ най-хубавитѣ въ нѣмската поезия, най-богата съ такъва родъ творения, и съ тѣхъ той пръвъ е насочилъ модернитѣ нѣмски поети, вървящи по неговитѣ стѣпки, — че изворъ на балладата не трѣбва да е само играта на чувства и настроения, но и сериозна мисль.